

והו הסיבה לכך שכל החבריה היו באים לשבת אצלו אחרי השחייה בים. הוא אהב לקבל אורחים וזו היתה הצרה שלו. את כל האנשים האלה מכיר גבי מאז שהיה לו בר בחיפה, בשם פונדק ונציה. גבי לא רצה להיות מלשין של המיטרה כמו רוב בעלי הבארים, ולכן סגרו לו את המקום. לפני זה הוא עבד בחברת החשמל, ועד היום הוא מקבל מהם פנסיה.

יותר מאוחר הוא פתח עוד שני בארים, שהמיטרה סגרה אותם. הם טענו שהי מקומות שלו הם מוקד לעבריינים, ועד היום הם טוענים שבגבי הוא איש-סמים יודע בצפון. אבל עובדה שעד היום, מכל החיפושים שחיפשו 20 שנה, מצאו שליש גרם הירואין — ועל זה הוא יושב. את מיכאלי הכרתי דרך גבי. במיטרה אמרו לי שמיכאלי בא אלי כי אני גרה קרוב לנמל-חיפה ומכירה ימאים, ושהוא התכוון לברוח מהארץ דרך הנמל. האמת היא שאני לא יודעת כלום. אני באמת מחבבת את רפי ואם הייתי יכולה לעזור לו הייתי עושה זאת ברצון, אבל אני פשוט לא יודעת איך.

עד כאן דברי רינה ירקוני. למיטרת ישראל מוכר רפי מיכאלי זמן רב יותר משנתיים. הוא הגיע מברית המועצות ב-1971. שמו היה רפאל מיכאלי-שווילי. הוא נתפס והורשע כמה פעמים על עבירות מירמה ורכוש, ונפתחו נגדו תיקים גם על תקיפת אנשי-מיטרה. מירמי כאלשווילי קיצר את שמו, ולטענת ה'מיטרה גם עבר, הסבה מיקצועית.

בחודש פברואר השנה התחילו אנשי צוות הסמים המיבצעי הארצי — צסמ"א — לפעול נגד מיכאלי. על פי האינפורמציה שהגיעה לידי המיטרה, הוא עמד בראש

חשודה ירקוני פירור חשיש

כנופיה שעסקה בהברחת-חשיש לאירופה, וביבוא כמויות גדולות של הירואין ל-ארץ.

אנשי הצסמ"א, שבראשו עומד פקד חביב שוויקי, מתמחים בתפיסת כנופיות העוסקות בסחר-סמים בקנה-מידה ארצי ו-בינלאומי. הם התחילו לערוך תצפיות על מיכאלי וחבריו והאינון לשיחות-הטלפון שלהם. אחרי חודשים הצליחו לזהות את רוב חברי הכנופיה, שחלק גדול מחבריה היו יהודים שהיגרו מגרוזיה. חלק מהם פעלו בארץ, ואחרים פעלו בחו"ל.

בראש הרשת שפעלה מחוץ לגבולות ישראל עמד, לטענת המיטרה, קרוב-מישפחה של רפי מיכאלי — מישא קצור שווילי, המכונה "הדוד מישא".

אחרי שזוהו רוב חברי הכנופיה, החליט פקד שוויקי להמשיך בפעילות סמויה, כדי לאסוף ראיות נגד כל חברי-הרשת.

באפריל הצליחו אנשי הצסמ"א, "לעלות" על תוכנית להברחת כמויות חשיש גדולה לחו"ל. הם החליטו למנוע את ההברחה, אך לעצור רק את הבלדרים — שני יוצאי-גרוזיה מאשדוד, ולהתעלם משאר חברי הכנופיה. עד אשר ייאספו הראיות נגדם. ב-17 באפריל הופיעו שני הבלדרים בנמל-התעופה בן-גוריון. הם הצליחו לקבל את הסמים לרשותם בתוך נמל-התעופה, למרות כל הבדיקות הביטחוניות, אך נעצר, וכאשר עמדו לעלות למטוס. בחיפוש

שנערך בכליהם נמצאו 23 קילוגרמים חשיש בתוך תיקידי של אחד הבלדרים.

המישחך

נגמר

אנשי החקירות והמודיעין של מישחך טרת נמל-התעופה, שהוכנסו לסוד ה'עניינים' עלי-די שוויקי, נהגו בהתאם לתוכנית-הפעולה. הם יצרו רושם שהתפסו היתה מיקרית לחלוטין ושאינו היא מו'ליכה לחשודים נוספים. במישפט שנערך לבלדרים הודו שניהם בכל סעיפי-האישום והורשעו.

מהאזנה לטלפון של מיכאלי התברר לאנשי הצסמ"א, שאכן הוא סבור שהתפסו סה בנמל-התעופה היתה מיקרית ושהוא יכול להמשיך בפעולתו. המיטרה טוענת כי התוכנית החדשה, כפי שסוכמה בינו ובין שותפו בווינה, הודו מישא, נגעה להברחתו מהארץ של מיטען בן 80 קילור-גרמים חשיש.

מיטען זה עמד להיות מוברח בדרך הים מחיפה, בתוך מכולה. בין חפצי אביו של הודו מישא, שיבוא לארץ במיוחד לצורך זה.

מיכאלי פנה לאחד משותפיו בארץ, יוסי דהאן. ממנו הוא ביקש, לפי טענת המישחך טרה, להשיג את הסמים. אחרי שנקנה החשיש חל שיבוש בתוכ-נית, ומיכאלי התחיל לתכנן ייבוא הירואין. דובר במישלוח שהיה אמור להגיע מווינה לישראל. לצורך עיסקה זו ביקש מיכאלי לצאת יחד עם יוסי דהאן לחו"ל, כדי להביא את החומר.

בשלב זה החליט שוויקי להחזיק על ה'שניים. מיטרת נמל-התעופה התבקשה לערוך חיפוש על גופם עם יציאתם מהארץ. על גופו של דהאן התגלו בחיפוש עש-רות אלפי דולרים, שנעדרו, ככל הנראה, לקניית הירואין בווינה. הכסף הוחרם עלי-די המיטרה, ודרכוני השניים נלקחו מהם, אך הם שוחררו.

ההאזנה לטלפון של מיכאלי הבהירה למיטרה כי עתה הוא מבקש שהודו מ'שה יביא את הירואין לארץ. המיטרה החליטה להמתין, ולא לעשות דבר בעניין הברחת 80 הקילוגרמים של חשיש, כדי שלא להפתיד את אנשי הכנופיה, וכדי ש'מישה אכן יגיע עם הירואין, למתוכנן, ואכן, באוגוסט השנה הגיע במטוס מ'ווינה גבר בגיל העמידה, מכובד למראה, ובידו תיק-עור שחור. הוא צעד בביטחה לכיוון היציאה נמל-התעופה.

אנשי המיטרה, שהיו בתצפית ועקבו אחריו, חייכו בסופוק. חצי שנה של פעני-לות עמדה להסתיים במעצר זה.

„מחפשים

אותי”

מיכאלי המתין באבר-כביר להתחלת מישפטו, כאשר הוא ושלוש העצריים האחרים נמלטו משם, לפני שבועיים.

הוא לא הביא בחשבון שאנשי הצסמ"א האינון לטלפון שלו במשך חודשים ארוכים, והיו עשויים ללמוד מכך על תנועותיו האפשריות. ואכן, פקד חביב שוויקי שיער שמיכאלי יפנה לביתו של חידרה, ושלח לשם את מיטרת-חיפה.

רינה ירקוני, שנעצרה יחד עם ה'עבריינים הנמלטים, שוחררה בינתיים מ'מעצרה. היא טוענת שהירדררה לשימוש בסמים רק בגלל מעצרו של חברה, גבי חידרה. היא התמטטה בעת-המעצר, עברה טיפול אמבולטורי, שבמיסגרתו ניתנו לה כדורי-הרגעה, ומכאן הגיעה לסמים.

על מעצרה היא אמרה: „המיטרה עשתה לי תרגיל. כשהייתי בבידוד ב'אבר-כביר, ביקשתי פוליגרף (גלאי-שקר). אמרו לי: בסדר. פיתאום, יום לפני ה'שיחרור, אמרו לי: בואי לפוליגרף.

„כל הדרך חקרו אותי איפה הבורחים האחרים, עד שהגענו. אמרו לי שבא לי ע'שות חיפוש אצלי בדירה. התפלאתי, כי עשו אצלי חיפוש כשלקחו אותי.

„צחק-צחוק, אבל כשנכנסנו, הלך שור טר אחד לכיוון הספה ועשה את עצמו כאילו מצא חשיש. זאת היתה תמיכה קטנה מאוד, אבל אני יודעת שלא היה לי בכלל חשיש בבית. „הביאו אותי לפני שופט ונתנו לי עוד כמה ימים, ועכשיו יהיה לי מישפט גם על זה. אני חושבת שהמיטרה מנסה להתלבש עלי. מחפשים אותי ואת גבי כל-יכך הרבה זמן, ולא מצליחים לתפוס נעמי אדווה.”

אמונת פינקלשטיין בתערוכה

אמנות פמיניסטית, והיא ממומנת בכספי משרד-החינוך הבריטי.

האמונת נמוכת-הקומה, המסופרת בסג' נון פאנק, באה בימים אלה לישראל, והיא מציגה את תערוכתה הנקראת הצורך להעניש, בגלריה הלבנה בתל-אביב. אין זו תערוכת צילום רגילה, ויש להניח שאיש לא ירכוש את הצילומים ולא יתלה אותם בחדר האורחים שלו, אלא אס-יך הוא סובל מאי-שקט נפשי כלשהו. יתר-על-כן: רחל שילמה לגלריה סכום של מאתיים דולר, כדי שתיאות להציג את תערוכתה. עם זאת, יש לציין כי אוצרת הגלריה, חנה שביב, גילתה פתיחות רבה.

את מי

מעניישה

רחל

פינקלשטיין

כאשר הסכימה להציג את התערוכה הקשה בגלריה שהיא גם בית-קפה ומיסעדה.

לא במוסיאון!

רק אינה מבינה על מה המהומה שקמה סביב תערוכתה. היא מסכימה שהתערוכה קשה, מתנגדת בתוקף כאשר

התגובה הראשונה היתה הלם. ציר לומים של ערוות-אשה ותגורת-צניעות — ברול שחור על גוף לבן, הכל בגדול, הכל צועק. אחר-יך מביט הצופה ושואל את עצמו: מה רצתה האמנית לומר? רחל פינקלשטיין בת ה-21 נולדה ביש-ראל ויצאה לרעות בשדות-זרים. היא מתגוררת בלונדון מזה תשע שנים, שם היא חברה בקבוצה פמיניסטית הנקראת מעגל. בקבוצה תשע נשים העוסקות ב'